

Skandinavien's Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Øyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 8. Den 15. Januar 1855. Pris: 6 Øre pr. Expl.

Til de Hellige i Utah.

(Af Deseret News.)

(Fortsat fra Pag. 111.)

Paa samme Maade som Menneskernes Aander er viseligen bleven organiserede ligesaa forstjellige i Magt og Kundstabber som deres Aantal, er det ikke ventligt, muligt eller onskeligt at Folks tanker og Handlinger er ligedannede, men det er uomgjørligen fornuftigt for enhver, som ønsker Frelse under en celestial Lov, at holde den Lov indtil Enden. Et afkortet Lov deraf vilde berøve det Menneske en fuld Frelse, thi „Enhver vil blive besønnet efter de Gjerninger, han har gjort i Legemet,” dersor, de som beskræber sig for at boe hos de Netsærdige, maa ligeledes udøve gode Gjerninger i Forhold til deres Øygtighed, eller de vil side meer eller mindre Tab. Om denne Grundsetning stedse var erindret og handlet efter i Overensstemmelse med Herrens Aands Bydende og hans Ejernes Raad, saa vilde enhver Hellig være flittig i at gjøre det Gode, som stod i hans Magt, og Ingen kunde findes at tilbagholde Ejenden efter at den skyldtes, ei heller ombrytte den uden Tilladelse fra den rette Authoritet, ei beller engang indstrænke hans Hjælp efter Lovens Bog stav, saaledes som almindelig forstaet,

men Enhver vilde forstaet, at enhver offentlig Forbedring er til almoeent Wel, og tillader ingen Indstrænking i hans offentlige eller private Bestræbelser, eller Afkortning i Anvendelsen til det Yderste af hans Kundstab og Dualighed. Da vilde Tro forøges i et kraftigt Forhold; gode Gjerninger vilde tiltage i Overflodighed, Riget vilde rulle frem med storligen forsøgt Kraft og Mørket flygte bort.

Bil I nu alle lægge noie Mærke til disse Bemærkninger, som er skrevne i al Tydelighed og ikke med Hensyn til Eders Velstård? Nei, I vil ikke — men mange vil, og I vil stedse finde det upassende at trætte med Eders Naboer om Meningsforskjel, eller om Retningen af hans Opsæsel, men simpelthen være bekymrede for stedse at handle ret, og stotte sig paa den Forsikring, at Enhver i den hele Verden vil erholde netop saa stort Forraad af Oplysning, Lyksalighed og Hertilighed, eller det Modsatte, som han har levet for.

Dette bringer os igjen til at bemærke, at Frelsen er et personligt Virke for Enhver, og at saaleuge som et

Mennesté virker i en Rettning, som ikke fornærmer Andres virkelige Nettigheder, fulde hans Tro og Øvørsel ikke paa-drage ham deres Hæftighed, Bredt eller upassende Indblanding, thi han vandrer i sin egen Virkekreds, undende den Handlefrihed, som er given ham, og vil høste Konnen deraf, og Alle, som blan-det sig deri, vil belastes med Ansvarer for hvem som helst der saaledes paavirkes.

Som disse Ideer er fremsatte til Eders Overveielse og til at handle efter, er Raadet givet i Korheden, at I ikke skalde springe over det, eller Eders Sind blive træt eller forvirret, medens I læse det.

Brigham Young,
Heber C. Kimball,
Jedediah M. Grant.

Tale af Præsident Brigham Young, holden i Tabernaklet den 23de October 1853.

(Af Deseret News, den 3die August 1854.)

Jeg ønsker at afgive mit Vidnesbyrd for denne Församling om den Religion, som er kaldet Mormonisme, og som er prædiket af de ældste af den samme Troesbekjendelse i hele Verden, og er, som vi troer, Frelsens Evangelium, og beregnet til at frelse alle Rettskafne af Hjertet, som ønsker at blive frelste.

Dette er mit Vidnesbyrd angaaende det: „Det er Guds Kraft til Saliggjørelse for alle, som troer og adlyder det.“ De Ord „adlyder det“ har jeg tilfojet Terten, saadan som den er given os af Kong Jacobs Overætttere. At sige, at det er Guds Kraft til Saligjørelse for dem, som troer, og lade det være Enden paa det, — da kunne Folket ikke frelses ved det. Det er meget muligt, at Nogle kan domme Sætningen, saaledes som den sædvanlig læses i det Nye Testamente, i deres egen Eftertanke rigtig. Men for mig er een Grund tilstrækkelig til at berolige mit Sind angaaende denne Sag, nemlig: den Person, som ikke adlyder Evangeliet og arbeider imod det, kan ikke alene troe det, men ogsaa vide, at det er sandt. Jeg læser derfor Krist-

stedet saaledes: „Det Evangelium, som vi prædiker, er Guds Kraft til Saliggjørelse for alle, som troer og adlyder det.“

Mit Vidnesbyrd er grundet paa Erfaring, paa min egen i Forbindelse med den, jeg har erhvervet ved at iagttage Andre. For mig er det blevet ubetinget sandt; ingensomhelst Event er tilbage i mit Sind angaaende Kraften af Himmelens aabenbarede Willie til Mennesket paa Folkets Sind, naar Frelsens Grundsatninger fremmærttes for dem af Himmelens autoriserede Embedsmænd. Den himmelske Sandhed trænger sig selv frem til Menneskets Forstand og Tro, og isærdesles til dem, som ønske at være retskafne mod dem selv, mod deres Gud og mod deres Næste. Dog maa jeg indrømme, at ikke alle Mennesker paavirkes lige; Sandhedens Overbevisning trænger sig med mere Kraft Nogles Forstand end Andre. Dette skriver sig fra talrige Indføjelser. — Evangeliet kan prædikes for et Individ og Sandheden trænger sig ind i den Persons Samvittighed, dan-nende blot lidt Tro paa Sandheden

deraf, til hvilken der kan tilfoies mere. Om et Menneske kan modtage lidt, det beviser, at det kan modtage mere. Om de kan satte det første og andet Princip med en oprigtig Følelse, saa kan de satte endnu mere, og Prophetens Ord blive opfyldt. Idet han saae og forstod Menneskets Sind, og Virkningerne af de forskellige Aander, som er adsyret omkring i Verden, og forstod Herrens Veie; og idet hans Aands Die aabnede sig for de Ting, som vi kalde Mysterier, sagde han: „Hvem skal han lære Kundstab? — og hvem skal han saae til at forstaae Lærdom? Den som er afvant fra Melken og tagen fra Brystet. Thi Lærdom maa gives efter Lærdom, Bud efter Bud, Linie efter Linie, Lidet her og Lidet der.”

Det er, han giver noget Lidet til hans ydmige Efterfolgere idag, og om de forbedres derved, vil han give dem lidt Mere imorgen, og lidt Mere i overmorgen. Han tilfoier ikke Noget til det, som de ikke behypper til at blive bedre ved, men han fordrer, at de vedblivende skal forståe sig ved den Kundstab de alle rede besidder, og saaledes samle et Forraad af Viisdom. Det er derfor klart, at vi kan satte Sandheden og Kjende i det Indervste af vor Sjæl, at Evangeliet er Guds Kraft til Saliggjørelse, at det er Veien til evigt Liv, endskjønt der kan tilfoies det mere Kraft, Viisdom, Kundstab og Forstand. Apostelen siger ikke, vor i Naade og i Sandhedens Kundstab, som Jesus gjorde — nei; men det læses: „vor i Naade og i vor Herres og Frelsers Jesu Christi Kundstab,” hvilket indebefatter en Tilvoert i Styrke, Viisdom og Forstand, som det stede med ham.

Det er alle de Helliges Rettighed at vore og tiltage i Forstand og at skride frem. Om de modtager Lidet, saa er det deres Rettighed at afbehylle det Lidet, og derefter modtage Mere indtil de

blive fuldkomne i Herren — vidende og forstaende tilfulde hans Veie. Da har hans Forsyns Tilkjendegivelser iblandt Menneskernes Born ophørt at være et Mysterium for dem. Kongeriger og Throner, Fyrster og Potentater med al deres jordiske Glæds kan nedkastes i Støvet, og Revolution paa Revolution kan sprede smertelige og blodige Oprin blandt Jordens Beboere, dog er deres Dine aabne til at see Herrens Haand i alt dette. De begriber, at han er i stand til at iføre sine Embedsmænd og Ejendere paa Jorden med den samme Magt, han besidder i sig selv; at han randsager indtil den mindste Deel af sit Værk og at ikke et Haar af Eders Hoved kan falde til Jorden uden hans Vidende.

Jeg afgiver mit Vidnesbyrd, at Evangeliet, I har anammet, er Livets og Frelsens Vei for Enhver, som troer det og derpaa adholder det med et ærligt Forfæt. Det Spørgsmaal kan opstaae i Nogles Sind om, hvor langt de skal adlyde det. Enhver Son og Datter af Gud forventes at adlyde med et villigt Hjerte ethvert Ord, som Herren har talt, eller som han fremdeles vil tale til os. Det forventes, at vi lytte til hans Billies Abenbarelser og holde os til dem og hænge ved dem med al vor Magt, thi dette er Frelse, og nogen Afkortning i dette formindsker de Helliges Frelse og Hærlighed.

Høglig er vi her idag bestjærtigede med Administrationen af den sakramentalte Handling, Herrens Madvare. Hvorsedes synes den for Eder, og hvad er Eders Følelser, naar Herrens Ejendere overrækker Eder Sindbilledet af hans Legeme? Troer I, at I modtager Liv? — Begriber I, at I modtager en Velgjerning? Føler I, at I vil modtage fornyet Styrke eller tilvoert Kundstab ved denne hellige Handling? Eller gør I

det, fordi Andre gør det? Deeltager I i disse Tegn paa Frelserens Kjærlighed, fordi det ikke er andet end en Stik? Nok at si e., forskellige ere Følselserne iblandt Menneskeslægten angaaende denne Gjenstand.

Hvis I skulle svørge en vis Klasse af Christenhedens Præster hvad de tænke om Brød og Viin, forvaltet som Herrens Nadveres Sakramente, saa vil de erkære, at Brødet er det virkelige Kjød og Vinen det virkelige Blod af ham, som blev slagen for Verdens Synder.

Om I spørger en anden Klasse af Mennester, hvad Gavn de uddrage af Nydelsen af Sakramentet, — fra at øde og drikke Sindbillederne af Christi Legeme og Blod, saa vil de svare: „det er blot et Tegn paa vort Hællesskab med hverandre.“ Erholdes der noget Liv, noget Kraft, noget virkligt og væsentligt Gavn ved at holde sig til og adlyde troende denne Ordinance? Hvad tænker de Sidste Dages Hellige om den? Forstaaer de denne Ordinances sande Beffaffenhed? Maaskee de gør, og efter maaskee de ikke gør.

Det er en let Sag for mig at forstaae den Undervisning Herren har aabenbaret til mig, og saa meddele den samme til Eder. Wil Brødet, administreret i denne Ordinance, forøge Livskraften i Eder? Wil Vinen forøge Livskraften i Eder? Ja; dersom I er hungrige og udmattede, saa vil disse Ting styrke Legemets naturlige Kræfter. Men antag, at I just have ødet og drukket saa tilstrækkeligt, at der ikke udfordres end den mindste Tilskning af Kjøde til det naturlige Legemes Underholdning; I have spist alt det Eders Natur udfordrer; modtager I da noget Gavn af Brød og Viin som blotte Næringsmidler? Forsaavidt Sindbillederne angaaer, modtager I Styrke naturligen, naar Legemet kræver

det, netop som I vilde ved at øde Brød og drikke Viin en anden Tid eller ved en anden Lejlighed.

Hvori bestaaer den Fordeel vi drage af denne Ordinance? I at adlyde Herrens Besalinger. Maar vi adlyde vor himmeliske Faders Bud, om vi har en rigtig Forstand paa Guds Huses Ordinancer, modtager vi alle de Forståtelser, høftede til Saligheden, som er ved hans Bud. Jesus sagde: „Sandelig, sandelig siger jeg Eder, uden at I øde Guds Sons Kjød og drikke hans Blod, have I ikke Livet i Eder.“ Utter: „Den, som øder mig, skal leve ved mig“ Utter: „Hvo som øder mit Kjød og drikker mit Blod, har et evigt Liv. Thi mit Kjød er sandelig Mad, og mit Blod er sandelig Drikke.“

Kan I forstaae disse Uttringer af Frelseren? Disse Uttringer er blot afsondrede Dele af den store Mængde Lærdomme, givne af ham til Efterfølgerne i hans Tid. Hayde en Enslunde del af hans Lærdomme til dem bleven overlevret til os, og alle hans Gjerninger tro-ligen nedstrevne og komme til os, vi skulle ikke have vidst hvad vi skulle gjort med en saadan Mængde af Undervisning. Apostelen siger: „Og der var ogsaa andre Ting, som Jesus gjorde, som om de skulle skrives hver for sig, saa kunde endog ikke Verden selv satte de Boger, som skulle skrives.“

Tillad mig at forklare denne Text. Apostelen kunde umuligen mene, hvad Sproget i det anførte Sted paaveger — at den hele Jordens Overflade ville være være blevet bedækket med Boger i en vis Dybde; nei, men han mener ved denne Uttring, at der vilde være blevet mere strevet, end Mennestene i Verden vilde begribe eller tro. Folkene var da, som de er nu, bestandigen higende efter Noget, som ikke er aabenbaret, endstjundt

der er allerede mere strevet, end de kan satte. Istedsfor at sige, at Verden kunde ikke holde Bogerne, vil jeg sige, at der vilde være blevet strevet mere, end Folkenes vilde udført i deres Liv.

Jeg vil nu sige Eder hvad Frelseren mente ved hine formunderlige Udtryk, an- gaaende hans Legeme og Blod. Det er simpelthen dette: „Dersom I ikke holde Guds Bud, vil I ikke have noget af Guds Sons Liv i Eder.“ Jesus, da de sad tilbords, tog Brodet, velsignede det, og gav det til Disciplene og sagde: tager, æder, dette er mit Legeme. Og han tog Kalken, takkede og gav dem den og sagde: Drikker I alle deraf, thi dette er mit Blod, det nye Testamente, hvilket udgydes for Mange til Syndernes Forladelse. Hvorfor blev de opfordrede at drikke deraf? Hvorfor tage vi Deel i disse Sindbilleder? Som et Tegn paa vort Fallesstab med ham, og som Tegn paa vort Ønde at blive eet med hverandre; — saa at vi alle kan blive eet med Faderen. Han administrerede disse Sindbilleder til hans gamle Disciple, og besalede at saaledes skulde gjores indtil han kom, i den udtrykkelige Hensigt at de skulde vidne for Faderen, at de troede paa ham. Men paa den anden Side, hvis de ikke adlod denne Besaling, skulde de ikke blive velsignet med hans Aland.

Det er det samme i dette som det er i Daabens Ordinance til Syndernes Forladelse. Har Vandet i sig selv nogen Kraft til at afvæsse Synd? Sikkerlig ikke; men Herren siger: Om Synderen vil angre sine Synder og gaae ned i Daabens Vande og der blive begravet i Lighed med at være lagt ned i Jorden og begravet, og igjen blive ført ud af Vandet i Lighed med at blive født; om han af Hjertets Oprigtighed vil gjøre dette, saa skal hans Synder astvoes. Vil Vandet, som saadant, afvæsse dem? Nei;

men Opfyldelsen af Guds Bud vil bort- rense Syndens Skamplet.

Naar vi æder af dette Brod og drik- ker af denne Viin, æder vi da ikke af Guds Sons virkelige Kjæd. Var jeg en Præst af den romersk-katholske Kirke og havde været opdragen fra min Ungdom i den Tro, maatte jeg troe fuldkommen af mit ganske Hjerte, at mine Bonner vilde forvandle Brodet i Madverens Sakra- mente til bogstaveligt Kjæd og Vinen til bogstaveligt Blod af Guds Sons. Men nagtet min Tro paa denne Ting, vilde Brod og Viin være just det samme i deres Sammensætning og vilde tilsvære Menneskers ellers Dyrks dodelige Syste- mer den samme Mængde og den samme Slags af Næring som en tilsvarende Quantitet af Brod og Viin, som ikke var saaledes velsignet, vilde giøre. Om Brod og Viin velsignes, tilegnes, helliges formedelst Guds Folks Oprigtighed og Tro, da hviler Herrens Aland, forme- delst Forjattelsen, paa de Individer, som saaledes holder hans Bud og er flittige til at adlyde Guds Huses Ordinancer. Saaledes forstaaer jeg Guds Huses Or- dinancer. I veed, at vi forhen pleiede at blive nede paa vores Kuær og bede for Syndernes Forladelse; og vi kunde bede indtil vi fik Sjælefred, og da tænkte vi, at vores Synder vare tilgivne. Jeg finder ingen Fejl i dette, det er alt ret. Mange er paa denne Maade kommet til at frøde sig i Haabet om evigt Liv, i Gaven af Herrens Aland og i hans Alshus Lys.

Mange have modtaget himmelske Sy- ner, Nabebninger, hellige Engles Be- tjening og Guds Magts Tilkjendegivelse, indtil de var tilfredsstillede, og alt dette forend Guds Huses Ordinancer var præ- dikede til Felket. — De erholdt hine Velsignelser formedelst deres Tro og de- res Hjerters Oprigtighed. Det var dette,

som nedkaldede himmelske Belsignelser over dem. Det var deres Alands Varme, og ikke Lydighed til den celestiale Lov, ved hvilken de erholdt saadanne Belsignelser, og det var alt ret. Hvad fordres af os, naar Loven kommer? Vi maae adlyde den som gamle Paulus gjorde. Han var en Guds Tjener med fuldkommen Oprigtighed, naar han tog vare paa Klæderne til dem, som stenede Stephanus tilbøde; men naar Loven kom, kaldtes Syuden tillive i ham, og han sagde: "Jeg døde." Det er, hans forrige Begebre om at tjene Gud og hans forrige urigtige Traditioner fremstillede sig alle i deres sande Lys for ham, og det hvorpaar han havde forladt sig som Frelse, saadt han saa grundløst som en Drøm, naar Herrens Lov kom ved Jesum Christum, og han saadt i den Forjættelserne, Gaverne og det hellige Evangeliums Belsignelser formedelst Lydighed til Ordinancerne. Det er den eneste lovlige Vej til Frelse og Ophojselse i Guds Nærværelse.

I dette Lys snuer jeg alle Guds Huses Ordinancer. Jeg kjender ikke eet Bud, som kan foreträkkes et andet, eller een af Guds Huses Ordinancer, fra Besyndelsen til Enden af alt det, som Gud har aabenbaret Menneskenes Børn, som ikke er af lige Værd, Kraft og Myndighed med de øvrige. Saaledes deeltage vi i Brødet og Vinen, adlydende Guds Bud, og ved at gjøre saaledes modtager vi Belsignelsen.

Men hvorledes føler Folket? Maaske jeg vil overdrage Svaret paa dette Spørgsmaal til mig. Skulde jeg besvare det, vilde jeg sige, at de føler hver paa sin Maade. Tillad mig at hentyde især paa de Brødre og Søstre, som ellersigen er komne til dette Sted; de have alle den Afverkling af Folkesler, som er føelles for det menneskelige Hjerte. De

veed, hvorledes de føler, de er mine Bidner. Den smaaligste og ubetydeligste Omstændighed, som kan finde Sted, vil frembringe i dem den stærkeste og mest skærende Fristelse. Hvad kan vi sige derom? Jeg vil sige med eet, lad dem komme, de smaa Fristelser og de store, lad dem blive mange eller faa, det er det samme; lad dem komme som Herren behager. Br. Heber C. Kimball talte idag om, at dette Folk var drevet af Aften i Ilden, og han sagde Aarsagen til deres mange Prøvelser. Jeg vil gjøre et Spørgsmaal angaaende denne Sag. Hvis jeg ikke var bleven drevet fra York Stat og Forkolgelsen bleven saa hed, at den sendte Eder til Kirtland i Ohio, vilde jeg have vidst saa meget som jeg nu veer? Forkolgelsen begyndte ikke i Kirtland, ei heller i Jackson County, men den begyndte ved den Tid, da Propheten Joseph sogte Pladerne i Cumorah-Høi. Den begyndte ikke efterat jeg kom ind i Kirken, men jeg saadt den i Virksomhed, naar jeg indtraadte i Kirken.

Fordsat at Joseph ikke havde været nødt til at flygte fra Pennsylvaniaen tilbage til York Stat, vilde han have vidst saa meget, som han sidenefter vidste? Antag at han kunde forbleven i gamle Ontario County i Fred, uden at blive forfulgt, kunde han have lært saa meget som han gjorde, idet han blev forfulgt? Han flyatede derfra til Kirtland, i Selstab med mange Andre, for at frelse deres Liv. Der er Mænd nu i denne Kirke, hvilke jeg seer foran mig og i fuldt Samfund, som passede paa mit Hun i Dage, Uger og Maaneder, for at dræbe mig, og jeg vidste det hele Tiden; og Joseph maatte flygte til Missouri.

Wilde han have vidst saa meget, om denne Forkolgelse ikke var kommet paa ham, som han sidenefter gjorde, efter at

den havde foregaaet? Naar Folket forlod Kirtland, saa drog de til Jackson County i Missouri og Joseph begyndte at anlægge en Stad, som skulle kaldes Zion, og ikke nu, men efter en Tid, naar Herren har fuldendt sit Forberedelsesværk, vil den blive bygget, ja det Nye Jerusalem. Brødrene forfulgtes ogsaa i Jackson County og dreves ud; de havde Prove paa Prove, Forfolgelse til Høire og Venstre. Antag, naar de drog til Jackson County, at hele Folket i Missouri havde hilset dem som Brødre, som Medborgere og som Nabover og havde behandlet dem derefter og de var blevne beskyttede i deres Religiousfrihed, vilde Folket, som dreves ud af Jackson County have vidst saa meget som de nu veed? Kunde de have erhvervet den Kundskab og Wiisdom, som de har erholdt formedelst deres Forkæmpere? I kan besvare disse Spørgsmål saa at det passer efter eders eget Sind. Naar de maatte flygte fra Ohio til Missouri, saa gav det sikkerlig Folket en Erfaring, som de ikke kunde have erholdt paa nogen anden Maade. Naar de blev drenne fra Jackson County og drog til Clay, Nan, Caldwell og Davies Countier, saa fulgte Forfolgelsen dem endnu, og enhver Mand og Kvinde, som erkendte Joseph Smith at være en Prophet, havde strax at forlade Staten.

Jeg føler mig nu tilbøelig til at give Nogle af Eder paa den venstre Side et lidet Uaf. Brødre, hvor glad jeg er ved at see Eder; hvor har I været de forbigangne faa Åar? Hvor har I boet? Hvor drog I hen efterat I forlod Missouri? "Aa! jeg blev der." Jeg siger, at der var ikke en Mand, som vilde sige, at Joseph Smith var en Prophet, som kunde blive der; de maatte alle forlade Staten; og I vil nu vise Eder saa stille, og forsøge at faae os til at troe, at I

er høist fortreffelige Sidste Dags Hellige. Min Mening er: „I stakkels Djævle!“

Jeg haaber, at jeg ikke har saaret nogen af Eders Følelser. Om I vil gjøre Det fra nu af og herefter, og hjælpe til af al Eders Magt at opbygge Guds Rige, saa vil jeg holde Samfund med Eder, efterat I have viist Eder selv som værdige dertil. Men I kan betragte det som en fast Kjendsgjerning, at jeg har intet Fællesskab med Eder endnu; og jeg har saa meget som Herren har. Dog, om jeg har Noget at frygte, saa er det at jeg har for meget Samfund med Folk, naar de er uverdige; det er, jeg overveier: Kan jeg være mere barmhertig end Herren? — men jeg har ikke faaet Lys nok og Wiisdom nok til at holde Samfund med Mennesker, som levede i Fred med dem, som sogte at dræbe os.

Spørg Eder selv, om I tænker at dette Folk vilde have lært saameget som de have, om de aldrig havde været forfulgte. Kunde de have gjort saadanne Fremstrid i Indsigt og Kundskab, uden at blive forfulgte, som de have ved at blive forfulgte? Betragt for Exempel Adam. Hørte I Sidste Dages Hellige! Antag, at Adam formedes virkeligen af Leer, af den samme Slags Materie, som Minursteen formes af; at Gud af denne Materie formede et Billede af en Mand, og indeblæste Livets Ande i det og forlod det der i den Stilling af formodet Fuldkommenhed, han vilde have været et Leerbilledes indtil denne Dag og visde ingen Ting have kjendt.

Nogle af Eder maaftee betivler Sandheden af hvad ies nu siger, og viastaaer at Herren kunde lære ham. Dette er en Fejtagelse. Herren kunde ikke have lært ham paa nogen anden Maade end den,

hvorpaa han lærte ham. I troer, at Adam var formet af Jordens Stov. Dette troer ikke jeg; endføndt der formodes saaledes at være skrevet i Bibelen; men for min Forstand er det ikke saa. I kan skrive denne Underretning til Staterne, om I behager, at jeg har offentlig erklaaret, at jeg ikke troer den Deel af Bibelen, som den christne Verden gjør. Jeg gjorde aldrig og jeg vil aldrig gjøre det. Hvad er Alrsagen dertil? Fordi jeg er kommen til Forstand og har bantlost fra mit Sind alle de Vornehistorier, som min Moder lærte mig, da jeg var et Barn.

Men forudsat at Adam stabtes og tildannedes paa samme Maade som vi forme Muursteuu; om han ingenstude havde drukket af den bitre Kalk, saa kunde Herren have talt til ham indtil denne Dag, og han vilde have været som han var i al Evighed, aldrig fremstredende en Smule i Kundstabens Skole. Denne Ideeaabner en Mark af Lys for den forstandige Aland? Hvorledes kan I kjende Sandheden uden af det Modsatte, eller Lyset uden af det Modsatte? Travarelsen af Lys er Mørke. Hvorledes kan Sodhed kjendes uden af det Modsatte, Bitterhed? Det er ved disse Midler, at vi erholder al Kundstab. Dette er Mormonisme, og den er grundet paa al Sandhed, paa ethvert Princip af Philosophi; i Virkeligheden Jesu Christi Evangelium er den eneste sande Philosophi, som eksisterer. Der findes ikke en eneste Smule af det, som jo er strengt philosophist, endføndt I og jeg kan ikke forstaae hele Tylden af det, men vi vil lære det, om vi redblive trofast.

Land Brodrene, som have været for-

fulgte og fordrovne fra Stad til Stad, spørge dem selv om de synes godt om det. Nogle af Eder maaafse giver en Negtesse paa dette Spørgsmaal. I erindrer, at Broder Taylor fortalte om en Kvinde i Far West, for hvem Huset brændte ned en fire eller fem Gange; til sidst sagde hun: "Hun forbaudede sig paa, at hun ikke vilde taale det længere." Om hendes Nine havde været opladte til at see, hun vilde have takket Herren mere for det, end ellers for noget anden Ting; den Forfolgelse var mere værdifuld for hende end Rigdomme, fordi den hensigtede til at lære hende Guds Kundstab. Erkjender jeg Herrens Haand i Forsegelsen? Ja, jeg gjør. Det er en af de største Velsignelser, som han meddeler Guds Folk. Jeg erkjender Herrens Haand, naar han ydmiger sit Folk indtil Jorden og bringer dem ned i en Stilling af foragtet Armod. — Tid efter anden har jeg forladt smukke Giendomme, der er bleven tagne i Besiddelse af vores Fjender.

Antag at vi blev kaldede til at forlade hvad vi have mi, skal vi kalde det en Opoffrelse? Stam for den Mand, som vilde kalde det saa; thi det er de sande Midler til Forsegelse hos ham af Kundstab, Forstand, Magt og Hertighed, og berede ham til at modtage Kroner, Kongedommmer, Throner og Fyrstendommmer, og at krones i Hertighed med Evighedens Guder. Med mindre vi underkaste os, hvad det behager Herren at bestikke os, kan vi aldrig erholde hvad vi forventer.

(Fortsættet.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Udenlandske Efterretninger; Independence den 5te December 1854. Posten fra Saltssøstaden er just ankommen her under Beskyttelse af Hr. Mitchel og bringer os meget flotte Nyheder.

Den 13de November sidstleden blev Posten, ført af John Jemison overfaldt i Nørheden af Dripp's Handelsstation, 6 engelske Mile paa denne Side af Fjordet Laramie, som man formoder af Sioux Indianerne, og alle, som vare med den, blev dræbte. Deres Navne ere følgende: Jemison, James Wheeler og Thomas Hackett. Charles A. Kinkead, en Kjøbmand og Passager fra Saltssøstaden, blev stuk og gjennemboret af 3 eller 4 Pile, efterladt som død paa Stedet.

Postsekkene berøvedes deres Indhold og Brevene sonderreves.

Hr. Kinkead berøvedes 10,500 Dollars i Guld.

Syv Muldyr blev bortdrevne og eet dræbt paa Stedet.

Den Deel af Novemberposten bestemt for Udlændet, passerede forbi Stedet den 17de og fandt at nogle Soldater havde draget Omsorg for de døde Legemer og taget Vare paa den Sunne Ejendom, som var efterladt. Ingen Eskort kunne hedes dem ved Stationen, hvorför de ikke kunne komme længere end til Fjord Laramie, December Posten vendte ogsaa tilbage til dette Punkt med Mitchell's Mænd, som bragte de sorgelige Nyheder til de Myrdedes Familier, som boede der. Vi erfare videre af Telegrapherretning fra Independence til St. Louis, at både October og November Posterne vare stoppede paa Grund af Usikkerheden, og al Postgang over Sletterne indstillet til Baaren.

Af Øverstaende kan vi forklare os Årsagen til Udeblivelsen saavel af Aviser som Breve, hvilke vi i den sidste Tid have ventet med stor Længsel fra Saltssøstaden og maa vi altsaa undvære saavel private som offentlige Underretninger fra forrige Åars hjemkomne Emigration og andre interessante Meddelelser indtil Baaren, fordi Posthagen er blevet stoppet indtil fornødne Skridt er tagne for Postens Sikkerhed for Indianerne, som fornærmede skal — ifølge Røgten — have svoret, ei at lade Noget passere over Sletterne med U. S. A. eller de Forenede Staters Mærke paa.

Indenlandske Efterretninger. Vi have i dette Nr. indrykket et Uddrag af Forhandlingerne i det General Raad for Jesu Christi Kirke af Sidste Dags Hellige i den Skandinaviske Mission, som afholdtes i de sidste Dage af det forgangne Åar, — hvilke Forhandlinger vi aubefale de Hellige til Gjennemlæsning og Overveielse; vi er overbeviste om, at de følles med os glæde sig over Kirkens Fremgang i disse nordlige Lande, som kan sees af vedfoiede statistiske Rapport. Nagtet al den Modstand, som Menneskene, forbundede af denne Verdens Fyrste, og Øndstabens aandelige Hør under Himmelten, søger at opreise derimod, gaaer dog Herrens Værk uden Larm, uden denne Verdens Beaben, stadigen og rolig frem, frelsende formedest Troen de Oprigtige, Ydmige, Augrende, Sagtmødige, der ved

Lydighed under Herrens Bud og Besalinger indgaae Pagt med ham og lade sig danne, rense, luttre ved Provelser og haus Helligaand, saa at de til sidst kan blive værdige at arve Jordens.

Vi er tilfreds med Herrens Ejendes Arbeide, ønskende dem og de Hellige at gaae frem paa Lysets, Kundstabens og Sandhedens Wei, ledede ved Ichovas mægtige Hånd, indtil de kan naae Maaleet — det evige Liv, hvilket er vort fælles Ønske og vor fælles Bon i Jesu Navn, Amen.

Uddrag

af Forhandlingerne ved et General-Maaad for den skandinaviske Mission, holdt i Kjøbenhavn den 28de, 29de og 30te Decbr. sidstleden.

Tilstedeværende, foruden Missionens Præsident og Medarbejdere, var Conference Præsidenterne efter forudgangen Indkaldelse, tilligemed Nogle af de omreisende Eldste.

Maaadsforsamlingen begyndte den 28de Kl. 10 Form. og kaldtes til Orden af Præs. J. Van Cott, der i ugle indledende Bemærkninger gjorde de Tilstedeværende opmærksomme paa Hensigten af denne Sammenkaldelse, som var for at lære at kjende Missionens Standpunkt for Nærvarende paa de forskellige Steder, dens Fremgang og dens Udsigtter for Fremtiden; glædede sig over at see saa mange af Brødrene samlet og være i deres Midte, og endhjoldt haus Helbred i flere Dage havde været mindre god og han folte sig svag, haabede han dog at Herren ved hans egne og Brødrenes forenede Bonner vilde styrke ham saa at han kunde lede Forhandlingerne, over hvilke han ønskede Herrens Velsignelse og opfordrede Eldste C. Widerborg ataabne samme med Bon.

Efterat dette var seet, fremstod etter Præs. Van Cott for tydeligen at forklare Brødrene Hensigten, hvorfor han havde sammenkaldt dem til dette General-Maaad, nemlig for selv at faae en fuld-

stændig Kundstab om alle Ting, henhørende under deres Bestyrelsse, hvorfor han opfordrede dem til frit og usorbehindert at udtales deres Højler i et klart, fortællt og bestemt Sprog, ikke forbaggende nogenomhelst Omstændighed, vedkommende deres respective Conferencer, paa det at han sidenefter og under Veileding af Guds Helligaand kunde give Brødrene de fornødne Instrurer, saa at der kunde blive indført en ligeartet og harmonist Orden både i Kirkens aandelige og timelige Anliggender igjenem den hele Mission, til Gavn, Glæde og Velsignelse for ham og Brødrene, og til Velbehag for den himmeliske Fader, der elster Orden, "fordi hans Huns er et Huns af Orden."

Omstende Velsignelse og den Helligaands Veileding over Forsamlingen tog han Sæde og opfordrede Præsidenten over Kjøbenhavns Conference Eldste O. N. Liljenqvist at tage Ordet.

Sidstnævnte fremstod da og udviklede i et velordnet Sammenhæng hans Conferences Tilstand; berorte hvor glad han var og hvor taknemlig til Herren, fordi han havde seet, hvor stort et Værk der var udrettet siden Herren sendte os Præs. Van Cott til at bestyre Missionen. Det

var omtrent 2 Aar siden han (Elijsenqvist) blev kaldet til at forestaae den Kjøbenhavnske Conference, og i dette Tidsrum var der optaget henved 500 Individer ved Daab. Han omtalte ikke dette for at tillægge sig selv eller hans Medarbeidere nogen Røs derfor — Gren hørte Gud til — han omtalte det blot for at vise hvad Herren kan udrette ved de Små og Umyndige, og hvorledes han velsigner Arbeidet, naar hans Præstedomme arbeider i Genfoldighed og Tro. Der var i hans Conference 15 Grene, hvoraf 14 paa Sjælland med hver deres Forstander; desuden arbeidede 6 omreisende Eldste til Præstedommet og de Helliges Belærelse og under dem 7 Glede forinden det øvrige Præstedomme i Menighederne. Han kunde med Sandhed sige, at de Hellige trivedes godt og vare besjælede af Nidkærhed til at tjene Herren; men Hosten er stor og Arbeidene faa, hvorfor han havde Behov for 6 trofaste Eldste endnu; dog indrømmede han, at det var bedre at have færre Arbeidere og gode end mange, der vare mindre trofaste i deres Pligters Opfyldelse og som maatte ledes istedetfor at lede Andre. Han havde nyligen i Selskab med Eldste Almanson besøgt Grenene paa Sjælland og det var ham kjært at kunne bevidne, at baade Præstedommet og de Hellige i Almindelighed vare besjælede af en god Aand, at Sandheden ved deres forenede Bestrebelser udspredte sig iblandt Folket og han haabede at mange snart vil vorde tillagte Kirken. Han kunde heller ikke undlade at bevidne sin Tilfredshed med Kjøbenhavns Menighed og sammes Forstander Eldste Olsen, der beviste sig som en trofast Hjælp for sin Hjord, hvilken vorede, trivedes og tiltog i aandelig som i timelig Henseende; hvorpaas han havde ufeilbare Beviser, idet de Hellige vare villige til at offre efter deres Evne af

det Timelige til det, som gjordes fornudent, og at ved deres Gavnildhed mange Fattige er hjulpe til Zion til stor Velneße saavel for Giveren som Modtageren. Det glædede ham at staae iblandt sine Brødre, intale sine Følelser og modtage Raad, Veileitung og Belærelse af Brødrene og af dem, Gud havde stillet over ham i Præstedommet; han elskede i Sandhed disse Mand og ønskede at følge deres Raad; iblandt andet laae det paa hans Sind at vide hvorledes de af Præstedommet, hvis hele Tid er optaget med Arbeidet i Vindingaarden skulle opholdes, saa at de ei selv skulle komme i Gjeld, hvilket tildeles var og kunde blive tilfældet med ham og Flere. Han takkede Brødrene og Menigheden for den Gavnildhed de hidindtil havde viist; han erkendte at Kjøbenhavns Menighed havde ikke siden Hjælp at bære ved at udrede alle nødvendige Udgifter, især som man fra forrige Winter havde vaadraget sig en stor Gjeld formdelest ydet Understøttelse til de mange Fattige i Menigheden, dog havde man tildeles overvundet dette, og han haabede fremdeles ved de Helliges forenede Bestrebelser at det vilde blive godt i det Timelige ligesom det er det i det Aalandlige. Han bevidnede sin Tilfredshed med Præstedommet i Conference, som i Almindelighed var beredvilligt til at gaae, hvorhen det kaldedes, ligesom han selv var; og der kunde Intet glæde ham mere end at høre Erordom af hans elskede President, hvilken haabede, at Herrens Aand maatte veilede og styrke saavel i Aland som Legeme. Med Hensyn til Skrifterne i Almindelighed som Skandinaviens Stjerne i Særdeleshed, da annammedes de med Glæde af de Hellige, der trivedes og vorede ved det Lys og den Kundskab, som derved meddeles dem ved Hjælp af den Hellige aand og det levende Præstedomme, og

det var hans Ønske, at Bogagenterne skulde gjøre sit Bedste til Strikernes Udbredelse iblandt Folket til deres Oplysning. Han kunde ikke sige at den udvortes Forfolgelse var meget af i denne Tid, men der arbeides paa en mere hemmelig og snidig Maade i andre Retninger for at hindre Værkets Fremgang, men forgjøves; thi Guds Aaland arbeider sterkt paa Menneskene i disse Dage.

Dernest fremitraadte, efter Opfordring, Præsidenten for Aalborgs Conference Eldste J. Jensen og bevidnede sin Taknemlighed mod den Almægtige fordi han nuod den Lejlighed at være samlet med sine Brodre og staae i en Kirke, som var regiseret af Gud, der havde giengivet Præstedommet til Jorden. Han havde lært at kjende, at Præstedommen vor en ansvarsfuld Byrde paa Menneskernes Born i denne Tid; men han havde ogsaa erfaret, at naar man holder sig nær til Herren, vil han ogsaa sende sine Ejendomme til Hjælp til at modstaae denne Verdens Fyrste og Mørkets Magt, der søger at forhindre Guds Riges Udbredelse. Han havde med Glæde arbeidet i denne Conference siden han blev kaldet dertil; han sollte sig ikke træt, men styrket og opmuntreret, idet han saae Arbeidet velsignet, thi der lægges bestandigen flere til Kirken og mange indsamles til Zion. Han seer tydeligen hvilken Kraft Herrens Præstedomme har til at lære Folket saavel ved det levende Ord som ved det skrevne, navnligen "Skandinaviens Stjerne," der spredes sit Lys iblandt os, og hvis Lærdomme, skrevne ved den Hellige, er en sand Vedergængelse, — saaledes var og havde den været for ham, og saaledes er den for de trofaste Hellige, der ogsaa elsker den meget. Der var 8 Grene i hans Conference, og mange unge Brodre udsendte til at arbeide. Vel havde de ikke megen

Kundstab og Erfaring, men de havde en god Billie; de havde bestrebt sig for at vinde Menneskernes Kjærlighed, og Folket hørte gjerne deres Vidnesbyrd, og han vidste at Velsignelse vil følge deres Arbeide, dersom de gaae stadigen frem i "Tro, Haab og Kjærlighed," uden at mistvisle, og de vil vinde Sjæle for de Sidste Dages Helliges Samfund — et Samfund, der vel har store Præsesser at gjenueingaae, ja større end noget andet Folk paa Jorden, og dog vil de — ved de Midler Gud har anvist dem — kæmpe sig frem til den celestiale Herlighed, og Christen vil ikke kunne række dem eller fravære dem deres Tro og Tillid til den himmelstede Fader, saa længe som de er lidige Born. Hvad Arbeidet i Conferenceen angaaer og dets fremtidige Udsigt, da kunde han behøve endnu indtil en 4. Eldste, men han tvivlede ingenlunde om at der vil opreiches Arbeidere estersom de behøves. Hans Bon og Ønske var, at Herren vilde opholde Præs. Van Gott som vor Veileder, ig dem der arbeider som hans Medhjælpere til vor Undervisning og Veiledning formedelst den Velsignelse, som udgaaer fra Herren ved hans Aaland og ved hans Præstedomme. Han kunde ogsaa bevidne, at de Hellige vare kjærlige og orofrende baade i Kjøbenhavn og der hvor han arbeidede, det kunde vel undertiden være trægt for en Herrens Ejener i timelig Henseende, men han stolede paa Guds Hjælp. Af denne Verdens Stores Modstaad mod Evangeliet vilde han vntale, at de Brodre, som var sendt til Viborg for at afslægge Vidnesbyrd, blev fængslede og sendt tilbage. I Randers og Omegn var Enk. Ite lagte til Menighed, men de Verdslygiske, som ikke kan fatte dette Værk, løge at modarbeide det; dog kjendte han ogsaa Mænd, der har tilovers for de Sidste Dages Helliges Lærdomme, men som ikke have Mod

nok til at bekjende det; de vilde høst ligesom Nicodemus, komme om Natten; de er fængslede af denne Verdens Baand, som de ikke har Kraft til at sonderrive. Naar han overveiede dette, kunde han ikke andet end takke Gud for at han stod i denne Kirke, og han vilde bede, at han kunde holde fast ved Herren og vandre i Lyset, da han havde Beviser nok for i hvilket Mørke Verdens Mennesker, ja

selv de, som kaldes vise og store, vandre, stirrende med Hornudring paa os og beklagende de Hellige og deres Småa, der sidst udvandrede — ikke begribende, at det skeer efter Herrens Willie og Besfaling.

Han sluttede sit Foredrag med at ønske Herrens Belsignelse over Br. Van Cott og de Forsamlede.

(Fortsættes.)

Joseph Smihs Levnetsløb.

(1834.)

(Fortsat fra Pag. 103.)

Den samme Dag skrev velbaarne J. T. V. Thompson, Senator i Missouri Stat, til Eldest Phelps i Liberty som følger:

Jefferson City.

Min kjære Herre! — Jeg vil sige Dem, at Deres Sag med Jackson Folket er blevet omtalt til Statens høieste Embedsmænd, Guvernøren. Han omryster det i sit Budstab og saa meget af hans Budstab vil blive overdraget til en Committee. Jeg er ikke i stand til at sige, hvad deres Indberetning vil vorde, men jeg vil skrive til Dem igjen.

Jeg har den Ære osv.

J. T. V. Thompson.

Følgende er den Deel af Guvernørens Budstab, sigtet til i det foregaaende Brev:

I Juli 1833 organiserede en stor Deel af Jackson County's Borgere sig selv, og fattede den Beslutning, at fordrive fra det Land en religios Sekt, kaldet Mormoner, der var blevne austødelige for dem. I paafølgende November udførte de deres Forehavende, dog ikke uden Tab af adskillige Liv.

Under den retlige Undersøgelse af disse

Voldsomheder syntes det rettest for de civile Authoriteter, som havde dermed at gjøre, at faae en Militairvagt i den Henvist at yde Beskyttelse under Lovet af Rettens Forhandlinger. Dette blev givet Ordre til, ligesom ogsaa General-Advocate opfordredes at iagttae det Hornodne under Undersøgelsen; begge disse Ting fuldførtes, men alt til ingen Nytte. Som endnu Ingen er blevet straffet for disse Voldsomheder, og det troes, at, under vores nærværende Love, ingen „Erklæren for skyldig“ for nogen Voldsomhed, udøvet imod en Mormon, kan faaes i Jackson County. Dette ulykkelige Folk er nu forment at tage deres Hjem i Besiddelse og den fornemste Deel af dem, eftersom jeg har hørt, lever fortiden i et tilgrændesende County for en stor Deel af dets Beboeres Mennestekærighed. Det tilkommer Eder at bestemme hvilke Forbeindringer Lovene behover for i Fremtiden at yde Beskyttelse mod saadanne Voldsomhedshandlinger.

Raadsforhandlinger.

Kirtland den 28de November. Et Raad forsamledes i Aften for at om-

handle Forretninger vedkommende Kirvens Indretninger; Joseph Smith jun., S. Rigdon og F. G. Williams præsiderede. Otte Raadsmedlemmer vare tilstede.

John Johnson og Hyrum Smith blev bestikkede til at tale.

Et Brev fra Menigheden i Lewis, Essex County, New York, fremlagdes af Brødrene John H. Tippits og Joseph H. Tippits, og læstes af Skriveren. Nævnte Brev indeholdt Regning over Penge og andre Ejendele sendt af Menigheden i Lewis under Varetægt af nævnte Brødre for at føres til Missouri og kjøbe Land for. Disse Eldeste opførte Raadets Betænkning, om de skulde fuldføre Reisen eller ikke.

De to Raadsmedlemmer talte paa Sagen, fulgt af Præsident Williams, Raadsmedlemmet O. Hyde og Skriveren; hvorefter Præs. Rigdon gav den Afgjørelse — at vore Brødre raades til at op holde sig paa dette Sted Vinteren over, hvori Raadet samstemmede.

De to Brødre opstod da efter hinanden og erklarede sig fuldkommen tilfreds med Raadets Afgjørelse.

Beløbet, givet af Menigheden i Lewis, er ifølge deres Brev 473 Doll. 29 C. Beløbet af Stjerne Ejendom er 375 Doll. 11 C. Til sammen 848 Doll. 40 C.

Raadet afgjorde derefter, at Præs. Joseph Smith jun. tager et saadant Beløb af nævnte Penge, som hine Brødre kan undvære for nærværende Tid, imod at give tilstrækkelig Sikkerhed for dets Tilbagebetaling med Rente den 15de April 1835.

Det erfores af Raadet, at Søster Caroline Tippits indehavde 149 Doll. 75 C. af de i Brevet omtalte Penge; hun blev følgelig kaldet for Raadet og ud-

trykte sin Beredvillighed til at udlaane samme.

En Verel paa 280 Dollars blev trukken i Faveur af John H. Tippits, og en anden paa 150 Doll. i Caroline Tippits' Faveur, begge betalbare den 15de April 1835. Undertegnet af Joseph Smith jun., Oliver Cowdery, F. G. Williams.

Oliver Cowdery, Skriver.

Følgende Brev blev overrakt af John H. Tippits og udgjorde Gjenstanden for fornævnte Raad; det var strevet til Præs. Joseph Smith jun., og Høiraadet i Kirtland af Alvah L. Tippits, med Hilsen:

Præsident Smith vil erindre den Tid jeg forlod Kirtland afvigte Vinter for at komme og sælge den Ejendom, jeg var i Besiddelse af, hvilket jeg har forsøgt at gjøre fra den Tid af indtil henved den 1ste Septbr. sidstleden; men jeg har fået megen Uro, siden Befalingen udgik at Menighederne i Østen skulle fly til Vesten.

Den 1ste September eller saa omfrent tog jeg tilligemed to af mine Brødre Albenbaringen angaaende Zions Gjenløsning og læste den, og derefter forenede vi os i Bon til Gud om at gjøre os dygtige til at adlyde samme. Som vi boe i de østlige Stater havde vort Sind gaaet forbi disse vigtige Linier: "Derfor giver jeg alle Menighederne den Befaling, at de skulle vedblive at samle sig til de Steder jeg har besiddet; ikke des mindre, som jeg har sagt Eder i en tidligere Befaling, lad ikke Eders Indsamling ske i Hast eller ved Flugt; men lad alle Ting blive gjorte rede for Eder. Jagttager Befalingerne, som jeg har givet Eder angaaende disse Ting og som siger ellers byder at kjøbe alle de Jorder for Penge, som kan kjøbes for Penge i Egnen rundt omkring det Land, som jeg har besiddet til Zions Land til Begyn-

delsen af mine Helliges Indsamling; alt det Land, som kan kjøbes i Jackson County og i Countierne rundt omkring og overlad det Øvrige i min Haand. Nu, sandelig jeg siger Eder, lad alle Menighederne samle deres Venge; lad disse Ting skee i deres Tid; overlader Eder ikke, og seer til at alle Ting gjøres rede for Eder. Og lad hæderlige Mænd blive bestikkede, forstandige Mænd og send dem hen at kjøbe disse Jorder, og enhver Menighed i de østlige Lande kan, naar de er oprettede, dersom de vil høre mit Raad, kjøbe sig Jorder og forsamle sig paa dem, og paa denne Maade kunne de grundfaste Zion."

Og efter videre Overveielse og megen Bon fremsatte vi Sagen for Menigheden paa dette Sted, hvilken bifaldt samme.

Som Følge heraf bestræbte vi os for at blive af eet Hjerte og eet Sind og bestemte en Dag til Faste og Bon; og yaakalde Herren at gjøre os istand til samle alle vore Venge; og fastsatte en Dag for Menigheden at samles til Raad.

Vi kom følgelig sammen og efter Aftale valgte en Formand og Skriver til at føre Menighedens Protocol; raadslog

tilsammen angaaende Ejendom, tilhørende Kirken, og begyndte at sælge og indsamle Betalingen ifølge Menighedens Stemme, for at samle alle Venge, som tilhørte Kirken, og assende samme med forstandige Mænd, som var bestikkede ved Menighedens Stemme, een Eldste og een Præst efter Guds Willie.

Alvah L. Tippits.

Essex County, New York, d. 20. Octbr.
1834.

En Green af de Sidste Dages Helliges Kirke har, overeensstemmende med Himlens Opsordring, stræbt at forene deres Hjerter og Anstuelser for at befrides ylefri for den store Jehovahs skinnende Throne, naae han kommer for at samle sine Edelstene, og sender til den Ende Ejendom ved forstandige Mænds Hænder, bestikkede ved Menighedens Stemme — overeensstemmende med Alabenbaringen angaaende Zions Forlosning — i den Hensigt at kjøbe Land i Jackson County, eller i Countierne rundt omkring, til Kirkens Urvedeel. I Overeensstemmelse dermed vi give voore Navne med vedfojede Beløb:

	Contant.	Ejendom.
Joseph H. Tippits	98 Doll. 67 C.	120 Doll. 37 C.
Alvah Tippits	34 — 63 —	80 — " —
John H. Tippits	171 — 5 —	51 — 93 —
Henry Adams	11 — 13 —	8 — 75 —
Zebulon Adams	1 — 75 —	" — " —
Caroline Tippits	151 — 6 —	107 — " —
David Bragg	5 — " —	1 — 6 —
Gustavus A. Perry	" — " —	6 — " —

Tilsammen 848 Dollars 40 C.; 100 Dollars efterlades i Kirtland i Stovler og Skoe.

De forstandige Mænd, som er bestikkede, er John H. Tippits og Joseph H. Tippits.

(Fortsættes.)

Halvaarlig Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien,
fra 6te April til 31te Decbr. 1854.

Conferenzer.	Grene	Uddehalofier	Eldster	Præster	Ætere	Diaconer	Medlemmer	Døde	Udødte	Emigrerede	Døde	Gjernma
Danmark.												
1. Kjøbenhavn	15	"	37	35	40	23	966	309	103	100	3	1101
2. Aalborg	8	"	11	13	8	9	171	97	26	59	"	252
3. Vendsyssels	8	"	9	8	11	10	219	115	27	31	3	257
4. Fredericia	10	"	12	14	10	2	203	99	31	42	2	241
5. Lolland's	7	"	3	7	5	2	86	54	12	21	"	103
6. Bornholms	4	"	6	3	4	2	99	14	6	2	3	114
Norge.												
7. (Brevig)	6	1	11	3	6	2	166	71	28	39	1	189
Sverrig.												
8. (Skaane)	8	"	9	9	7	1	151	126	4	42	"	177
9. Stockholm. . . .	2	"	6	3	2	2	35	15	"	1	"	48
Island.												
Summa . . .	69	2	106	95	93	53	2099	902	237	337	12	2447

Indbetalt siden den 1ste Januar.

A. P. Crane	24 Rd.	,	Mt.	"	St.
Joh. Svensen	25	—	"	—	—
Niels Hansen	17	—	5	—	10½

Summa 66 Rd. 5 Mt. 10½ St.

I n d h o l d.

Side.	Side.
Til de Hellige i Utah	113.
Tale af Præs. Young	114.
Red. Bem.	121.
Generalraadets Forhandlinger	122.
Joseph Smiths Levnetsløb	125.
Statistisk Rapport	128.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Redigeret og udgivet af J. Van Gott.

Truket hos F. C. Bording